

титѣ смъртни тѣй сѣщо се стремятъ да заслужатъ благоволеніето на небето чрѣзъ създаване нѣкое полезно учрѣждение. Въ Одринѣ азъ имяхъ една богата съсѣдка вдовица, която имаше само единъ синъ. Когато той умрѣ, то безутѣшната майка, за негова паметъ, направи въ улицата една чюшмя“.

„Хановетѣ по пѣтищата, които прѣсичатъ Румелия, и които йоще се срѣщатъ въ турскитѣ градове, запазени или развалени, биле въ свое врѣме зданія религиозни, посвѣщени за гостоприемство. Тѣ всички сѣ отъ дѣлани камъни и сѣ направени по единъ и сѣщій планъ.

„Корана учи, че всѣка собственостъ е достояние публично и владѣлеца на собствеността е само неенъ блюстителъ: бѣднитѣ и сиромаситѣ често злоупотрѣбляватъ съ това прѣкрасно правило.

„Прѣди двадесетъ години, когато бѣхъ въ Цариградъ, азъ живѣяхъ въ Кабатахъ и, като ходяхъ въ Пера, трѣбваше да минавамъ прѣзъ едни голѣми гробища. Тамъ азъ всѣкога виждахъ единъ старъ просякъ, чисто облѣченъ по источно. Той бѣше съ зеленъ шалъ; лицето му бѣше благородно и около него имаше малко келимче за молитва, омивалникъ съ вода и дневна храна. Малкото блюдо и молбата съ които се обрѣщаше къмъ минавачитѣ бѣха единственнитѣ указания на неговия занаятъ. Той по скоро събиралъ данѣкъ, отколкото просилъ. Той съвсѣмъ не чувствувалъ унижение, като просилъ, тѣй като мислилъ, че, като немощень, той има право, щото достаточнитѣ хора да му помагатъ. Единъ пѣтъ, азъ му дадохъ десетъ пари, но той, като призна тая лепта за твърдѣ нищожна, не я прие и ми каза: „Вий ще я дадете другъ пѣтъ“. И като че почувствова къмъ мене съжаление.

— „Разказватъ, че, когато единъ пѣтъ султанъ Махмудъ II отивалъ единъ пѣтъкъ на джамия, то единъ дервишъ, съвсѣмъ одърпанъ, го испрѣварилъ на пѣтя и като се спрѣлъ прѣдъ него въ почителна поза, съ кръстосани рѣцѣ на корема, — попиталъ Султана:

— Прославенѣйшии падишахъ, вѣрвашъ ли въ прѣдписаніята на Мохамеда, нашия пророкъ?

Да, отговорилъ монарха, азъ вѣрвамъ въ думитѣ на пророка“.

„Прѣкрасно! Ето, пророка казва, че всички мюсюлмани сѣ братя: тогава, раздѣли твоитѣ богатства съ твоя братъ“.

Султана се засмѣлъ и му далъ една жълтица.

Дервиша разгледалъ жълтицата отъ всички страни, по-